सर्व्वं परवशं दुःखं सर्व्वमात्मवशं सुखं ।
एतद्विद्यात् समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ॥ १६० ॥
यत् कर्म्म कुर्व्वतोऽस्य स्यात् परितोषोऽन्तरात्मनः ।
तत् प्रयत्नेन कुर्व्वीत विपरीतं तु वर्ज्जयेत् ॥ १६१ ॥
आचार्य्यं च प्रवक्तारं पितरं मातरं गुरुं ।
न हिंस्याद्ब्राह्मणान् गाश्च सर्व्वांश्चैव तपस्विनः ॥ १६२ ॥
नास्तिक्यं वेदनिन्दां च देवतानां च कुत्सनं ।
द्वेषं दम्भं च मानं च क्रोधं तैक्ष्ण्यं च वर्ज्जयेत् ॥ १६३ ॥
परस्य दण्डं नोद्यच्छेत् क्रुद्धो नैनं निपातयेत् ।
अन्यत्र पुत्राच्छिष्याद्वा शिष्ट्यर्थं ताडयेत् तु तौ ॥ १६४ ॥
ब्राह्मणायावगुर्य्यैव द्विजातिर्बधकाम्यया ।
शतं वर्षाणि तामिस्रे नरके परिवर्त्तते ॥ १६५ ॥
ताडयित्वा तृणेनापि संरम्भान्मतिपूर्व्वकं ।
एकविंशतिमाजातीः पापयोनिषु जायते ॥ १६६ ॥
अयुध्यमानस्योत्पाद्य ब्राह्मणस्यासृगङ्गतः ।
दुःखं सुमहदाप्नोति प्रेत्याप्राज्ञतया नरः ॥ १६७ ॥
शोणितं यावतः पांशून् संगृह्णाति महीतलात् ।
तावतोऽब्दानमुत्रान्यैः शोणितोत्पादकोऽश्नुते ॥ १६८ ॥